

Ik ben normaal
Voor anderen ben ik abnormaal
Ik ben dus abnormaal normaal.

Geef ons daarom goeie ogen
Omdat de reden waarom ik vreemd ben
Ons verblindt voor wie ik echt ben.
Geef mij daarom veel energie
Zodat ik het nooit opgeef
Zeker als anderen wel dat doen.

Ben ik echt abnormaal normaal?
Ik heb toch hetzelfde als iedereen?
Alleen hier of daar wat minder
En hier of daar wat meer.
Ik ben gewoon ...
Wat anders.

- Panagiotis Tsampanis

Mijn mama is anders
Ze is niet gek.
Mijn mama is anders
Ze is niet dom.
Mijn mama is anders
Ze is niet abnormaal.
Nee...
Anders zijn
Is zeker niet gewoon
Het is gewoon...
Anders.

- Heidi Vanrompay

Met een dankbaar hart voor de hulp van mijn goede vriend, Panagiotis.
Eveneens mijn warme dank aan Martine Walthery en de vele proefkonijntjes van de
klas van Liesbeth Claes, tweede graad lager onderwijs Freinetschool 'De Pit', Diest.

Niet te vergeten Kristien en Greet, Onno Van der Hart, Erik De Soir en Ellen Kokelaar.

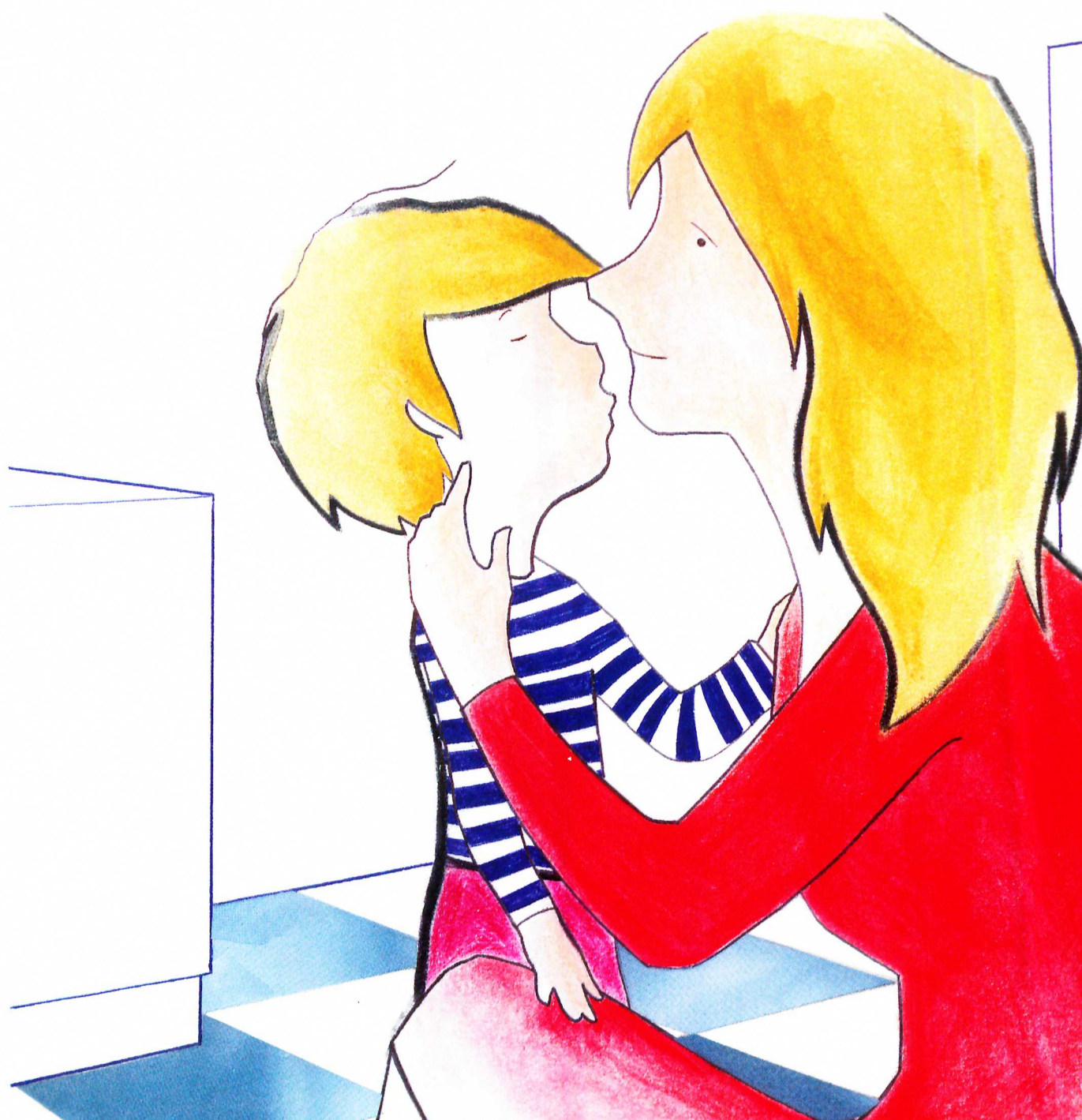
Fente ~~Yell~~ Wiethe
wooe
Domiya Floor
Kees Senne Kenzo
shibe Daniel MIRTE
Nell Indira Roopie
Juf Liesbeth
Joran Robin Ixa
Willem Inag

Heidi Vanrompay | Katherina Ritzoglou

Mamma is anders

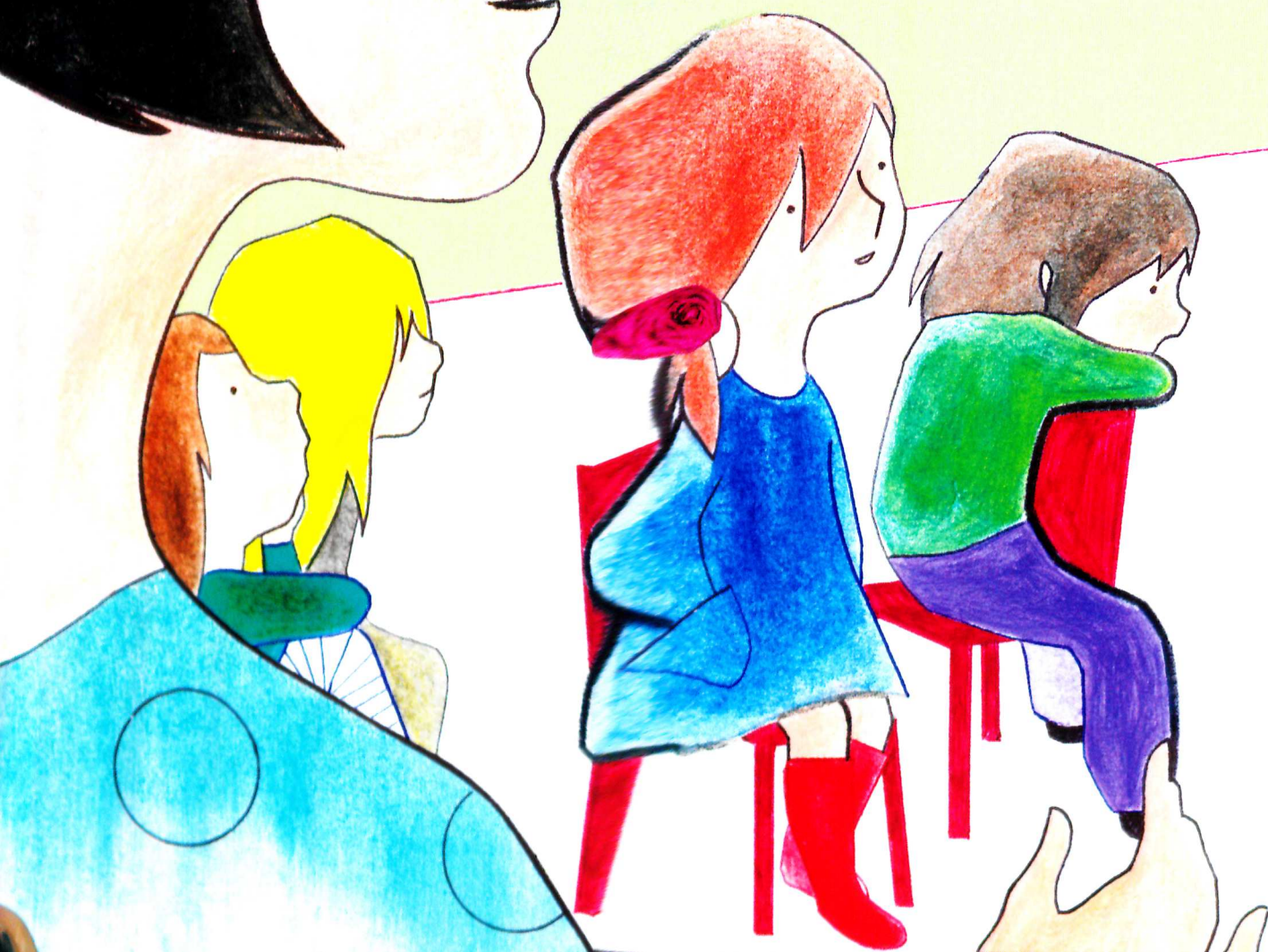

'Vandaag vertellen we over onze familie,' zegt de juf. 'Quinten, wil jij misschien beginnen?'
Mijn buik begint te kriebelen. 'Eh, mijn papa werkt in het postkantoor,' stamel ik. 'Ik heb geen broers of zussen.'

En mijn mama is anders.

'Hoezo, anders?' vraagt Pieter.
'Nou, gewoon, anders.'
Renzo steekt zijn hand op. 'Mijn tante zegt dat jouw mama gek is.'
Robbe en Pieter proesten het uit.
Een schok gaat door me heen. Het lijkt wel een aardbeving.
'Wat je nu zegt, is niet aardig, Renzo. We mogen niet oordelen over iets waar we niets over weten!' zegt de juf streng.
'Mijn mama is niet gek!' zeg ik snel.
'Ze is gewoon anders!'

Renzo zwijgt en dat is maar goed ook.
'Mijn mama is heel lief. Maar sommige stukjes van mama zijn dat niet.'
Roos steekt haar hand op. 'Doet dat pijn, in stukjes zijn?' vraagt ze voorzichtig.
Ik schud beschaamd mijn hoofd.
'Is je mama ziek, Quinten?' vraagt de juf zacht.
Ik knik. 'Het is niet besmettelijk. Maar ze ligt wel af en toe in bed. Soms voor een paar dagen.'
'Vreemd,' zegt Daan. 'Je mama ziet er helemaal niet ziek uit.'
'Mama is meestal gewoon mama en dan merk je niets. Maar ineens verandert ze en dan wordt ze bang of verdrietig. Of net heel vrolijk.
Later is mama vaak alles vergeten.'
Iedereen blijft stil. Niemand lacht me uit.
De kriebels in mijn buik kruipen weg.
'**Dat was moedig van je**, Quinten,' zegt de juf.
Ze glimlacht naar me.

Papa praat nog even met de juf.
Ik wacht in de auto. ***Ik wil naar huis!***
Mama was vanochtend vrolijk.
De kans op pudding is dus groot.
Eindelijk, daar is papa. 'Nou, had je
een fijne dag op school?' vraagt hij.
'Ja,' antwoord ik kort.
Papa schraapt zijn keel. 'Je vertelde over
de ziekte van mama vandaag, zei de juf.'

Ik knik. 'Mocht ik dat, papa?'

Papa draait zich naar me toe. 'Natuurlijk mocht je dat, Quinten. Het is geen geheim dat mama ziek is. Je was best moedig. Ik ben trots op je.' Papa knipoogt.

'zullen we even praten?' vraagt papa als we thuis zijn. Hij gaat zitten en tikt met zijn hand naast zich op de sofa. 'Kom maar naast me zitten, Quinten.' Ik nestel me dicht tegen hem aan. Heerlijk is dat. 'Waar is mama?' 'Bij Anton.' Anton is de dokter van mama. Ze gaat bijna iedere maandag naar hem toe.

'Kan Anton mama genezen, pap?'

'Hij gaat haar helpen, Quinten. Ze praten samen over haar verdriet en over haar geheimen.'

'Welke geheimen?' vraag ik verbaasd.

'Over de mensen die haar vroeger veel pijn deden. Mama was toen zelf nog een kind. Ze mocht tegen niemand iets vertellen. Daarom moest mama de geheimen goed wegstoppen.'

'Waar verstopte mama haar geheimen dan?'

Papa denkt na. Dan wijst hij naar de grote speelgoedkast. 'Nou, het hoofd van mama is een beetje zoals deze kast met lades. In de lades zitten al haar gedachten en herinneringen. Vaak zitten die ook in de verkeerde lade.'

Sommige lades in mama's hoofd zitten te vol.

Zo vol dat ze niet meer dicht kunnen. Zoals dat ook soms gebeurt met de lades van jouw speelgoedkast.'

'Dan moet mama opruimen?'

'Juist! Zo komt er ook plaats vrij voor leuke dingen.

Dingen waar mama blij van wordt. Zoals jij en ik.'

